

Robert Vannoy , Podstawy prorocत्व biblijnych, Wykład 18

Struktura i zawartość Joela

B. Treść Joela

1. Relacja Joela 1 do Joela 2: Freeman

Kiedy dojdiesz do treści Joela, ważnym pytaniem, które musisz rozwiązać, jest kwestia relacji między rozdziałem 1 a rozdziałem 2. W Hobart Freeman, *Wprowadzenie do proroków Starego Testamentu* , mówi o różnych podejściach do księgi, koncentrując się wokół interpretacji związku dwóch pierwszych rozdziałów. Podaje trzy poglądy wymienione tutaj jako a b i c.

A. Interpretacja apokaliptyczna a. jest tym, który przyjmuje i myślę, że pogląd, który wydaje się pasować do książki lepiej niż inne poglądy. Nazywa to „interpretacją apokaliptyczną”. To, co daje ten pogląd , to rozumienie rozdziału 1 jako dosłownego, a rozdziału 2 jako symbolicznego, jeśli go sprowadzić. Jak mówię tutaj w ulotce, takie podejście traktuje rozdział 1 jako dosłowny opis rzeczywistej plagi szarańczy, która niedawno spustoszyła ziemię. Następnie Joel używa tego opisu do apokaliptycznych obrazów w rozdziale 2, gdzie opisuje przyszłą inwazję Judy przez jej wrogów w dniach ostatnich. Tak więc rozdział 1 byłby dosłowny, a rozdział 2 byłby przenośnym rozszerzeniem wykorzystującym obrazy szarańczy do opisanie wydarzenia eschatologicznego.

B. Interperacja

alegoryczna Drugi widok b. traktuje oba rozdziały w przenośni. Freeman nazywa to „alegorycznym” w przeciwieństwie do „apokaliptycznego” poglądu. Bierze oba rozdziały w przenośni i widzi w nich opisy serii ataków wroga w ich przyszłej historii. Cztery rodzaje szarańczy wymienione w 1:4, gdzie czytamy: „Co zostało po szarańczy, zjadła szarańcza wielka, co zostało po szarańczy wielkiej, to, co zostało po szarańczy, zjadła młoda szarańcza, druga zjadła szarańcza”. Jest to postrzegane jako cztery inwazje na

Izrael. Cztery rodzaje szarańczy reprezentujące Asyrię, Babilon, Grecję i Rzym. Rozdział 2 opisuje czasy ostateczne i ustanowienie tysiącletniego królestwa, ale oba rozdziały są symboliczne.

C. Widok dosłowny Trzeci pogląd c. potraktowałby oba rozdziały jako dosłowne i byłyby to „dosłowny pogląd”. Zarówno rozdział 1, jak i rozdział 2 opisują dotkliwie plagi szarańczy. Ten w rozdziale 2 jest bardziej surowy niż w rozdziale 1, ponieważ to on zapoczątkuje Dzień Pański w przyszłości.

Myślę więc, że są to pomocne kategorie zarówno w przenośni, jak i w dosłowności lub w kombinacji przenośni i dosłowności. To ostatnie jest w określeniu Freemana „apokaliptyczne”, oba symboliczne są „alegoryczne”, a oba dosłowne, jak nazywa, „dosłowne”. Ridderbos postrzega je jako dosłowne. Rozdział 1. Zniszczenie wsi, rozdział 2. Wejście zarazy do miasta. Ale w rozdziale 2 czuje, że plaga szarańczy łączy się z Dniem Pańskim, tak że niektóre odniesienia wskazują poza obecną katastrofę na wielki przyszły sąd. Innymi słowy, pogląd Ridderbosa byłby czymś pośrednim między apokaliptycznym a dosłownym poglądem Freemana.

2. Podejście Bullocka

Spójrz na następną stronę w swojej ulotce. Czytałeś już Bullocka na ten temat. Wspomniałem tam, że Bullock różnie kategoryzuje metody interpretacji Joela. Daje trzy odpowiedzi na pytanie, czy szarańczę w 1:1-2:17 należy postrzegać jako historyczną. Wrócimy do tego sposobu dzielenia księgi 1:1-2:17. On naprawdę traktuje 1:1-2:17 jako jednostkę. Nie robi przerwy między rozdziałem 1 a 2. Umieszcza przerwę w środku rozdziału 2. Daje jednak trzy odpowiedzi na pytanie, czy szarańcza ma być używana dosłownie, czy nie. 1. jest historycznym dosłownym opisem plagi szarańczy, która miała miejsce za życia Joela. 2. ma charakter alegoryczny — szarańcza jest alegorią armii najeźdźców ponownie na Babilon, Persję, Grecję i Rzym. Trzeci jest „apokaliptyczny”. Używa apokaliptyki inaczej niż Freeman. Z punktu widzenia Bullocka kategorie apokaliptyczne, jak mówi, są eschatologiczne - nie najeźdźcy ziemscy, ale najeźdźcy

pozaziemscy, którzy wprowadzają Dzień Pański. Nie wiem, skąd on ma taki pogląd. Mówi, że nie jest to powszechne i nie dokumentuje, kto podziela ten pogląd. Nie jestem pewien, kto podziela ten pogląd. Nie cytuje nikogo, kto by to popierał. Żebyś nie mylił etykietek Bullocka i Freemana. Myślę, że kategorie Freemana są bardziej pomocne niż kategorie Bullocka. Więc to jedno pytanie, zanim naprawdę zaczniesz patrzeć na tekst. Jak widzisz związek między rozdziałem 1 a rozdziałem 2?

3. Struktura Księgi Joela i Dnia Pańskiego Jest jeszcze druga kwestia, która jest również ważna jako wstępna uwaga, a mianowicie kolejność chronologiczna w przepływie materiału przez księgę. Jakie są relacje czasowe wydarzeń w różnych częściach książki? Niejasność w tej kwestii jest jednym z czynników utrudniających zrozumienie struktury książki, co z kolei może wpływać na interpretację książki. Wielu tłumaczy, w tym Bullock, dzieli księgę na 2:17, tworząc dwie główne sekcje, 1:1-2:17 i 2:18 do końca, 3:21. Pierwsza część księgi jest postrzegana jako lament nad plagami szarańczy i sądem Bożym. Druga część księgi jest postrzegana jako opis zmiany losu na przyszłe błogosławieństwo, która jest wynikiem pokuty. Bullock i kilku innych, którzy rozumieją tę strukturę księgi, widzą główny punkt podziału między 2:17 a 2:18. Druga część księgi to zmiana losu i przyszłego błogosławieństwa w wyniku zakładanej pokuty między 2:17 a 2:18. Moim zdaniem takie sformułowanie struktury książki zaciemnia związek między trzema odrębnymi częściami w książce.

Pozwólcie, że podam alternatywną sugestię w stosunku do tego, co sugeruje Bullock, jeśli chodzi o strukturę. Moim zdaniem, analizując strukturę księgi, należy zauważyć, że 2:10 i 11 oraz 2:31 i 3:15 podają podobny znak dla Dnia Pańskiego, o którym mowa w 2:1 jako nadchodzący. Przyjrzyjmy się teraz tym trzem tekstom. 2:10-11 czytamy: „Przed nimi trzęsie się ziemia, drży niebo, słońce i księżyc się zaćmiły, a gwiazdy już nie świecą. Pan grzmi na czele swego wojska; jego siły są niezliczone, a potężni są ci, którzy są posłuszni jego rozkazom. Wielki jest dzień Pański; to jest straszne. Kto to zniesie?” Masz tutaj odniesienie do Dnia Pańskiego. W związku z nadejściem Dnia Pańskiego macie takie kosmiczne znaki: słońce i księżyc pociemniały, a

gwiazdy już nie świecą, wielki jest dzień Pański. To jest 2:10 i 11.

Spójrz na 2:31: „Słońce zamieni się w ciemność, a księżyc w krew, zanim nadejdzie wielki i straszny dzień Pański”. Dzień Pański nadchodzi wraz z kosmicznymi znakami w 2:31. Joela 3:14b mówi: „Albowiem bliski jest dzień Pański w Dolinie Rozstrzygnięcia. Słońce i księżyc zostaną zaćmione, a gwiazdy przestaną świecić. Pan zagrzmi z Syjonu i zagrzmi z Jerozolimy”. Po raz kolejny Dniu Pańskiemu towarzyszy zaćmienie słońca i księżyca. Tak więc w tych trzech odniesieniach rozrzuconych po Księdze Joela wydaje się, że masz odniesienie do tego samego Dnia Pańskiego. To te same słowa.

Teraz wydaje mi się, że sugeruje to, że Dzień Pański, o którym mowa w tych trzech miejscach, należy rozumieć jako ten sam dzień historycznie. Jeśli to prawda, oznacza to, że istnieją trzy równoległe opisy tego „dnia” w trzech różnych częściach księgi. Te trzy relacje o nadchodzącym Dniu PANA mogą być postrzegane jako wzajemnie się uzupełniające, kładące nacisk na trzy różne aspekty tego samego tematu. Wydaje mi się, że to jest sedno pytania: jak zbudowana jest książka?

3. Struktura Joela a.

Vannoya . Joela 1:1-20 Plaga szarańczy Spójrz na 3 na twoim zarysie. Księga dzieli się na dwie części i ten podział nie jest w 2:17 i 18, ale dzieli się na dwie części rzymską cyfrą I, to rozdział 1:1-20a — opis współczesnej plagi szarańczy. Traktuję to jako dosłowną plagę szarańczy, która miała miejsce w czasie służby Joela, a on interpretuje to jako wyrok od Pana i wzywa do pokuty.

Druga część książki zaczyna się od 2:1 i kończy. W drugiej części księgi znajdziesz trzy opisy nadchodzącego Dnia Pańskiego, które wzajemnie się uzupełniają . Odnoszą się one do różnych aspektów nadejścia Dnia Pańskiego.

B. Księga Joela 2:1-27: Dzień Pański przy użyciu wyobrażeń Locus Masz trzy równoległe opisy Dnia Pańskiego. W 2:1-27 dzień Pański jest opisany w obrazie obecnej

szarańczy i suszy. Innymi słowy, Joel podejmuje język rozdziału 1, w którym opisał dosłowną plagę szarańczy i używa go, aby mówić o eschatologicznym Dniu Pana.

C. Joela 2:28-31 Duch Święty i Dzień Pański

W 2:28-32, jeśli zajrzysz do hebrajskiej Biblii, znajdziesz osobny rozdział. W tekście masoreckim jest to rozdział 3. Innymi słowy, w języku hebrajskim 2:28-32 jest wyraźnie oddzielony od wcześniejszej części 2:1-27. W 2:28-32 masz obietnicę przyjścia Ducha Świętego, które poprzedzi Dzień Pański. To dobrze znany fragment cytowany w Dziejach Apostolskich 2: „Wyleję Ducha mego na wszelkie ciało”, a wylanie Ducha na wszelkie ciało ma poprzedzać Dzień Pański. Oto drugi opis nadejścia Dnia Pańskiego, który skupia się na innym jego aspekcie.

D. Joela 3:1-21 Sąd nad narodami i zbawienie ludu Bożego: Dzień Pański Następnie trzeci opis nadejścia Dnia Pańskiego znajduje się w 3:1-21. W tekście masoreckim jest to również osobny rozdział, jest to rozdział 4, który mówi o sądzie nad narodami i zbawieniu ludu Bożego w związku z nadejściem Dnia Pańskiego.

mi. Podsumowanie struktury Joela Wydaje mi się, że strukturalnie Księga Joela zawiera pierwszy rozdział: opis plagi szarańczy. Następnie rozdział 2 do końca zawiera trzy równoległe opisy nadejścia Dnia Pańskiego. Dochodzisz do tego wniosku z powodu języka 2:10 i 11, 2:31 i 3:15, które opisują nadejście Dnia Pańskiego w tym samym języku. Wrócimy do struktury, kiedy przejdziemy do treści i spojrzymy na 2:17 i 18 z tymi, którzy chcą podzielić księgę na dwie części na 2:17 i 18, co zaciemnia ideę trzech równoległych opisów nadchodzącego Dnia Pana.

4. Komentarze do treści: Joel 1:1-20 Opis obecnej plagi szarańczy

Cztery to komentarze do treści. A. wynosi 1:1-20. To rzymska cyfra I w zarysie: „Opis obecnej plagi szarańczy”. To, co znajdziesz w rozdziale 1, to opis plagi szarańczy w czasach Joela, ale nie tylko plagi szarańczy. Plaga szarańczy była połączona z suszą i

pożarami. Spójrz na werset 12: „Winorośl uschła, a drzewo figowe uschło; granat, palma i jabłoń — wszystkie drzewa polne — uschną. Z pewnością radość ludzkości jest uschnięta”. Spójrz na werset 20: „Nawet dzikie zwierzęta dyszą za tobą; wyschły strumienie wód, a otwarte pastwiska strawił ogień”. Werset 19 mówi również: „Ogień strawił otwarte pastwisko, płomienie spaliły wszystkie drzewa polne”. Tak więc opis tego sądu jest połączeniem plagi szarańczy, tak, ale także suszy i ognia. Ogień często towarzyszy suszy. Aby tego doświadczyć, trzeba mieszkać w Kalifornii. Ale wydaje mi się, że w 1:1-20 Joel opisuje prawdziwą plagę szarańczy i suszę, w przeciwieństwie do niektórych, którzy widzą jedynie symbolizm i alegorię. Interpretuje to jako sąd Boży i jako takie jest to wezwanie do pokuty i w tej perspektywie jest manifestacją Dnia Pańskiego. W wersecie 15: „Biada temu dniu! Bo bliski jest dzień Pański”. NIV mówi: „To przyjdzie jak zniszczenie od Wszechmogącego”. Można to przetłumaczyć na terażniejszość zamiast na przyszłość. „Przychodzi jak zniszczenie od Wszechmogącego”. Ta plaga szarańczy jest manifestacją dnia.

To ta perspektywa, z której ten sąd jest manifestacją Dnia Pańskiego, pozwala Joelowi przejść od obecnej sytuacji do zasady eschatologicznej. Bóg przyjdzie sądzić wszystkich, którzy nie nawrócą się i nie wezwą imienia Pana. Wydaje mi się więc, że o to chodzi w pierwszym rozdziale.

Cztery warunki dla szarańczy

Spójrzmy na kilka wersetów. Werset 4 to ten werset, który wymienia cztery różne rodzaje szarańczy: „Co zostało po szarańczy, zjadła szarańcza wielka; co zostało po wielkiej szarańczy, zjadły młode szarańcze; co zostało po młodych szarańczach, pożarły inne szarańcze”. Cztery różne hebrajskie słowa określające szarańczę. Co z tym robisz? Niektórzy sugerowali, że odnosi się to do etapów życia szarańczy. Problem polega na tym, że w 2:25 użyto tych samych czterech terminów, ale w innej kolejności. W 2:25: „Odplacę wam za lata, które pożarła szarańcza — wielka szarańcza i młoda szarańcza, inne szarańcze i chmara szarańczy — moje wielkie wojsko, które wysłałem między was”. Jeśli chodzi o etapy wzrostu, można by pomyśleć, że kolejność byłaby taka sama. Więc nie jestem skłonny myśleć, że to etapy wzrostu.

Interesujące jest to, że w języku hebrajskim istnieje dziewięć słów określających szarańczę. Hebrajski ma bogate słownictwo dotyczące szarańczy. Angielski, o ile wiem, ma tylko jedno słowo. Nie ma odpowiednika w języku angielskim dla tych rozróżnień w tych hebrajskich słowach. I dokładnie, na czym polega rozróżnienie, nie jestem pewien. Ale nie widzę w tych czterech słowach żadnej podstawy do alegorycznej wizji widzenia Babilonu, Persji, Grecji i Rzymu lub Asyrii, Babilonu, Grecji i Rzymu.

Opis spustoszenia Spójrzmy teraz na wersety 5, 9 i 13. Werset 5 mówi: „Obudźcie się, pijacy, i płaczcie! Biadajcie wszyscy, którzy pijecie wino; lamentujcie nad młodym winem, bo zostało ono wyrwane z waszych ust”. Werset 9: „Ofiary zbożowe i ofiary z płynów są usunięte z domu Pańskiego”. Werset 13: „Kapłani, przyobleczcie się w wór pokutny i płaczcie; biadajcie, którzy służycie przed ołtarzem. Przyjdźcie, spędźcie noc w worach, wy, którzy usługujecie przed moim Bogiem; bo ofiary z pokarmów i ofiary z płynów są wstrzymane od domu waszego Boga”. Wersety 5, 9 i 13 mówią nam, że plaga była tak niszczycielska, że nie było wystarczającej ilości roślinności na ofiary z pokarmów i napojów w świątyni. Nie było młodego wina, ziemia była opustoszała.

W numerze National Geographic z grudnia 1915 roku znajduje się opis plagi szarańczy podobnego rodzaju, która nawiedziła Palestynę. Istnieje opis naocznego świadka tego, co autor tego artykułu zaobserwował podczas zniszczeń spowodowanych przez plagę szarańczy w 1915 roku. Nie będę tego czytał, ale podobieństwa są interesujące. Skala zniszczeń, jakie te roje szarańczy mogą wyrządzić roślinności, jest zdumiewająca. Więc myślę, że Joel opisuje tego rodzaju plagę.

Wezwanie do pokuty W wersetach 13 i 14, w świetle tego sądu, Joel wzywa ludzi do pokuty i wołania do Boga. Werset 13: „Kapłani, przyobleczcie się w wór pokutny i płaczcie; biadajcie, którzy służycie przed ołtarzem. Przyjdźcie, spędźcie noc w worach, wy, którzy usługujecie przed moim Bogiem; bo ofiary z pokarmów i ofiary z płynów są wstrzymane w domu Boga waszego. Ogłosić święty post; zwołać święte zgromadzenie. Zwołajcie starszych i wszystkich mieszkańców kraju do domu Pana, Boga waszego, i

wołajcie do Pana”. Wzywa do modlitwy i postu, powrotu do Pana. Rozumie, że ta katastrofa jest dziełem Boga. Bóg działa w historii Izraela nie tylko błogosławiąc, ale także osadzając. Oto urzeczywistnienie się przekleństw przymierza w Księdze Powtórzonego Prawa 28:38 i 42. Wróć do Księgi Powtórzonego Prawa 28:38: „Będziesz dużo siać na polu, ale mało zbierzesz, bo pożre je szarańcza”. To jedno z klątw przymierza. Kiedy odwracasz się od Pana, możesz spodziewać się pewnych rzeczy. Werset 42: „Chmura szarańczy pochłonie wszystkie twoje drzewa i plony twojej ziemi”. Tak więc Joel jest urzeczywistnieniem tego przekleństwa przymierza.

Interesująca rzecz w Joelu — wróć do rozdziału 1 werset 3: „Powiedz to swoim dzieciom i niech wasze dzieci opowiadają to swoim dzieciom, a ich dzieci następnemu pokoleniu”. Innymi słowy, te potężne czyny Boga to nie tylko akty wyzwolenia i zbawienia, jak w czasie Paschy Wyjścia, kiedy Izrael miał o tym pamiętać i opowiadać dzieciom przez pokolenia. Macie tu pamiętać o sądzie Bożym i opowiadać o nim swoim dzieciom przez pokolenia.

Werset 15, który już skomentowałem, mówi: „Niestety za ten dzień! Bo bliski jest dzień Pański; przyjdzie jak zniszczenie od Wszechmocnego”. Joel widzi dzień Pański jako bliski. Wydaje się, że widzi Dzień Pański polegający na współczesnej pladze szarańczy lub może zwiastunie jej nadejścia. Patrząc w ten sposób, jest to tymczasowy sąd Boży, który ma wskazywać na wielki dzień, który ma nadejść. Wydaje mi się więc, że o to chodzi w pierwszym rozdziale.

Joel 2:1- 3:21 3 Opisy Dnia Pańskiego

Przejdźmy do drugiej części księgi, która jest od 2:1 do 3:21, w której znajdują się trzy równoległe opisy nadejścia Dnia Pańskiego – eschatologicznego Dnia Pańskiego, w przeciwieństwie do tego tymczasowego boskiego wyroku w rozdziale 1. Księga

Joela 2:1-27 Dzień Pański przy użyciu obrazów szarańczy Pierwszy z tych trzech opisów znajduje się w 2:1-27, który stanowi większą część rozdziału 2, z wyjątkiem

wersetów 28-32, które jak już wspomniałem, jest osobnym rozdziałem w Biblii hebrajskiej. Tak więc Joela 2:1-27 Dzień Pański opisał w obrazie obecnej plagi szarańczy w rozdziale 1. To jest ta kwestia relacji rozdziału 1 i rozdziału 2, która pasuje do apokaliptycznej interpretacji, w której przechodzisz od literalnego do przenośnego lub język symboliczny w rozdziale 2.

Wersety 1-11. W rozdziale 1 obraz plagi szarańczy jest opisany jako coś, co już się wydarzyło. W rozdziale 2 opisano coś w toku. Czasowniki dokonane czasowników w rozdziale 1 są w większości zastąpione, zwłaszcza w 2:3-9, czasownikami niedokonanymi w rozdziale 2. Rozdział 2 mówi zatem o czymś, co albo się wydarzy, albo właśnie się dzieje. Następuje zmiana czasu czasowników. Wydaje się, że w rozdziale 2 szarańcza stała się eschatologicznym symbolem reprezentującym ludzkich najeźdźców.

Freeman analizuje w związku z tym wyrażenie „najeźdźca z północy” w wersecie 20. W 2:20 czytamy: „Odepchnę od was armię północną i zepchnę ją do suchej i jałowej ziemi, której przednie kolumny weszły do morza wschodniego, a tylne do morza zachodniego. A jego smród wzrośnie; jego zapach się uniesie”. Freeman komentuje: „Północ” to termin techniczny w Starym Testamencie, który często pojawia się we fragmentach o charakterze apokaliptycznym i w takich kontekstach jest zawsze symbolem wrogów Izraela. W związku z tym jest również używany do wskazania kierunku, z którego nadchodzą nieszczęścia i nieszczęścia do Palestyny. Asyria i Babilon przybyły z północy przeciwko narodowi hebrajskiemu i pojawiają się w Piśmie Świętym nie tylko jako współcześni wrogowie Izraela, ale także typowy dla jego czasów ostatecznych wróg, który miał nadejść z północy, czyli eschatologiczny „północnik”. ” I jest tam wiele odniesień. O tym eschatologicznym mieszkańcu północy wspominają Zachariasz, Jeremiasz, Ezechiel, Izajasz i Sofoniasz. Nie będę tracił czasu na przeglądanie tych wszystkich odniesień.

Wróg z północy Zamieściłem akapit z komentarza Allena NICOT na stronie 37 twoich cytatów, ponieważ myślę, że czyni on interesującą analogię między tym językiem

a innym dobrze znanym dziełem literackim. Mówi: „Szarańcze są określane zbiorczo jako „mieszkańcy północy”. Owady zwykle atakują Judę z południa lub południowego wschodu, przenoszone przez przeważający wiatr, ale znane są przypadki zbliżania się z północy. Zaraza, która nawiedziła Jerozolimę w 1915 roku” – to ta, która była w National Geographic – „przyszła z północnego wschodu. Przepuszczalnie w czasach Joela początek nadchodził z północy; wynikające z tego odniesienia do obiektów geograficznych w pozostałych trzech kierunkach potwierdzają ten wniosek. Ale tak jak w 2:1-11 szarańcza była widziana przez parapsychiczne okulary, tak tutaj obecny termin ma wymiar numiniczny nałożony na naturalny. Wcześniejsi prorocy podawali przerażające opisy „wroga z północy”. Teraz Allen, który późno spotyka się z Joelem, mówi o tych innych prorokach, takich jak Jeremiasz, Ezechiel i Izajasz, którzy wcześniej mówili o tym północnym wrogu. „Wcześniejsi prorocy podali przerażający opis 'wroga z północy'. To zdanie ma w sobie coś z ponurych zastępów Tolkiena z Mordoru. W Ezechiela 38:15; 39:2 apokaliptyczne hordy Goga przybywają z najdalszej północy, aby zniszczyć Judę, ale zostają zniszczone przez kontratak Jahwe”. Teraz wydaje mi się, że Joel mówi o tym samym, co Ezechiel 38-39. „Jeszcze przed czasami Ezechiela Jeremiasz uczynił ten temat swoim własnym, używając go wielokrotnie do opisanie niesamowitych sił zła, których Jahwe użyje jako swoich agentów, by ukarać grzeszną Judę”. Nie będę czytać następnego akapitu. Ale w wersecie 20 znajdujesz wzmiankę o tej północnej armii, którą Pan wypędzi.

Sąd Boży w obrazach szarańczy Nie czytałem wcześniejszej części rozdziału . Pozwól mi przeczytać kilka wersetów, aby zrozumieć smak tekstu. Spójrzmy na pierwsze siedem wersetów rozdziału 2: „Dmijcie w trąbę na Syjonie; bijcie na alarm na moim świętym wzgórzu. Niech zadrżą wszyscy mieszkańcy kraju, bo nadchodzi dzień Pański. Jest blisko — dzień ciemności i mroku, dzień chmur i ciemności. Jak świt rozlewa się po górach, przybywa wielka i potężna armia, jakiej nigdy nie było od dawna i nigdy nie będzie w nadchodzących wiekach. Przed nimi ogień pożera, za nimi płomień płonie. Przed nimi ziemia jest jak ogród Eden, za nimi pustynne pustkowia — nic im nie ucieknie”.

To jest obraz szarańczy. „Wyglądają jak konie, galopują jak kawaleria. Z odgłosem rydwanów przeskakują szczyty gór, jak trzaskający ogień trawi ściernisko, jak potężna armia szykowana do bitwy. Na ich widok narody są w udręce; każda twarz blednie. Szarżują jak wojownicy; wspinają się po ścianach jak żołnierze. Wszyscy maszerują w szeregu, nie zbacząc z obranego kursu. Nie przepychają się nawzajem”. Następnie werset 9: „Ruszą się na miasto”. Jest więc ten obraz tego zniszczenia, tego sądu Bożego w postaci szarańczy przychodzącej na ziemię.

Joela 2:12-17 Wezwanie do pokuty Wersety 12-17 to wezwanie do pokuty. Werset 12 mówi: „Już teraz — wyroczenia Pana — wróćcie do mnie z całego serca, poszcząc, płacząc i lamentując”. Rozdzierajcie serce, a nie szaty. Nawróćcie się do Pana, Boga waszego, bo jest łaskawy i miłosierny, nieskory do gniewu i pełen miłości, i lituje się nad zsyłaniem nieszczęścia. Kto wie? Może się nawrócić, zlituje się i pozostawi błogosławieństwo, ofiary z pokarmów i ofiary z płynów dla Pana, Boga twego. Zadmijcie w trąbę na Syjonie, ogłóście święty post, zwołajcie święte zgromadzenie. Zgromadźcie lud, poświęćcie zgromadzenie, zgromadźcie starszych, zgromadźcie dzieci, karmiące piersią. Niech pan młody wyjdzie ze swojej komnaty, a panna młoda ze swojej komnaty. Niech kapłani pełniący służbę przed Panem płaczą między przedsionkiem świątyni a ołtarzem. Niech mówią: Oszczędź swój lud, Panie. Nie czynź ze swego dziedzictwa przedmiotu pogardy, nie rób z pogardy narodów. Dlaczego mieliby mówić między narodami: „Gdzie jest ich Bóg?”” Istnieje więc bardzo mocne wezwanie do pokuty: „rozdzierajcie serca, a nie szaty”.

Joel 2:18-27 Odpowiedź Pana Wersety 18-27 opisują odpowiedź Pana. Jest problem z tłumaczeniem w wersecie 18. Zauważyłeś, że w twojej ulotce podałem tłumaczenia pięciu angielskich wersji językowych. Król Jakub mówi: „Pan będzie zazdrosny”, to jest przyszłość. New Scofield, „Wtedy Pan był zazdrosny”, minęło. NIV, „Pan będzie zazdrosny”, przyszłość. The New American Standard: „Wtedy Pan będzie zazdrosny”. Nowa poprawiona wersja standardowa: „Wtedy PAN stał się zazdrosny”, to już

przeszłość. Teraz pytanie, czy werset 18 mówi ci o czymś, co się wydarzy lub o czymś, co już się wydarzyło. Mógłbym dodać do tych tłumaczeń. Angielska wersja standardowa „przyszła”, podobnie jak NRSV. Nowe życie jest przyszłością „Wtedy Pan zlituje się nad swoim ludem i zazdrośnie będzie strzegł swojej ziemi”. Tak więc 18 i po „odpowiedzi Pana”.

Wielu uważa, że nie jest to proroctwo, ale opis tego, co się wydarzyło. Jeśli rozumiesz to w ten sposób, tłumaczysz to jako przeszłość. Czasowniki są tłumaczone w znaczeniu zakończonej czynności. W takich przypadkach zakłada się pauzę między wersetami 17 i 18, w których można przypuszczać, że nadszedł dzień pokuty, o który nawoływał Joel. Ponieważ 17 było wezwaniem do pokuty, zakłada się, że oferta pokuty była czymś, czego przestrzegano, a potem w 18 i następnych masz odpowiedź Pana. Jest to opis zmiany w stosunku Pana do Jego ludu w wyniku zmanifestowanej już skruchy. To wtedy staje się głównym punktem podziału w całej książce, zgodnie z interpretacją Bullocka i innych.

Moim zdaniem problem z tym polega na tym, że nie ma wzmianki o przypuszczalnie obchodzonym dniu pokuty. Jest to wymagane, ale nie ma opisu, że faktycznie miało miejsce. A wiele z tego, co jest zawarte w pozostałej części fragmentu, trudno zinterpretować jako mające już miejsce, nawet jeśli rozdział odnosi się tylko do współczesnej plagi szarańczy. Mam na myśli to, że spójrz na werset 19 w następstwie odpowiedzi Pana. Pan mówi w wersecie 19: „Nie będę już czynił z ciebie hańby wśród narodów”. NIV mówi: „Nigdy więcej nie uczynię cię przedmiotem pogardy dla narodów”. Werset 20 mówi: „Wypędzę od was armię północną i usunę najeźdźcę z północy”. Werset 25 mówi: „Odpłacę ci za lata, które jadła szarańcza”. Ale przede wszystkim spójrz na wersety 26b i 27a. 26b mówi: „Nigdy więcej mój lud nie będzie zawstydzony. A 27b mówi to samo: „Nigdy więcej mój lud nie będzie zawstydzony”. Jeśli ktoś rozumie, że Joel opisuje plagę szarańczy i wezwanie do pokuty, które było obserwowane między wersetami 17 i 18, a następnie 18, jest to odpowiedź Pana i tłumaczysz to w czasie przeszłym: „Pan był zazdrosny o swoją ziemię, głęboko ulitował się nad swoim ludem”, jak możesz w dalszej części tej odpowiedzi stwierdzić, że „mój

lud już nigdy nie będzie zawstydzony”? Po czasach Joela Izrael był wielokrotnie zawstydzany.

Joela 2:18 i prorocza doskonałość To prowadzi nas z powrotem do kwestii tłumaczenia w wersecie 18. Jeśli spojrzysz na tekst hebrajski, zobaczysz *waw* czasownika niedoskonałym. „A Pan” normalnie przetłumaczylibyście, że „był zazdrosny o swoją ziemię”. To *waw* kolejne wrzuca czas niedoskonały do zakończonej akcji normalnie. A druga fraza „i zlituj się nad jego ludem” używa tej samej formy, *waw* następującej po czasowniku niedoskonałym. Jednak patrząc w tej dyskusji na przykład Ridderbos , jak również inne, argumentuje, że forma, która jest *waw* *następującym* po niedokonanym, nie wyklucza możliwości tłumaczenia czasowników jako przyszłych. „Lecz wtedy Pan będzie zazdrosny o swoją ziemię”. Tak tłumaczy to NIV. Jeśli zajrzysz do gramatyki, Jouon w *A Grammar of Biblical Hebrew* , która jest uważana za jedną z najlepszych gramatyk hebrajskich, paragraf 112h w jego omówieniu „proroczej doskonałości” mówi: „To pojęcie proroczej doskonałości zostało rozszerzone przez Ibn Ezdrasza” , wczesnego żydowskiego do przypadków *way yiqtol* , jak w Księdze Joela 2:18, patrz jego komentarz”. Innymi słowy, argument polegający na tym, że masz proroczą dokonaną czynność dokonaną w czasie dokonanym, można uznać za przyszłość, jeśli chodzi o jej ideę. To jest równość prawdziwa dla *waw* następującego po sobie z niedoskonałym, który naprawdę tworzy to samo pojęcie. Wchodzimy więc tutaj w kwestię interpretacyjną, która nie jest zdeterminowana ściśle lub tylko przez formę czasownika hebrajskiego. Jeśli chodzi o proroczą doskonałość, musisz spojrzeć na kontekst i dokonać oceny. Teraz przyjrzelśmy się temu z Abdiaszem: „Uczynię cię małym między narodami”, mówiąc o Edomie. Czy to mówi o przyszłości, czy też „uczyniłem cię małym”? Musisz zмагаć się z tym w kontekście. Forma ustna pozwoli ci pójść w obie strony.

Możesz wziąć niedoskonały z następującym po sobie *waw* jako proroczy doskonały. Myślę, że to chyba najlepsze, co można z tym zrobić. Jeśli to zrobisz, wersety 17 i 18 nie staną się głównym punktem podziału w księdze Joela. Następnie rozdział 2 jest kontynuowany od wersetu 1 do wersetu 27.

Zatrzymamy się tutaj i zajmiemy się tym następnym razem i spędzimy trochę więcej czasu w Joelu, szczególnie w Joela 2:28-32, gdzie masz wylanie Ducha na wszelkie ciało i cytat z Dziejów Apostolskich. Potem zaczniemy dyskusję o Jonaszu.

Przepisywane i redagowane przez Teda Hildebrandta
Pod redakcją Katie Ells
Ponownie opowiedziane przez Teda Hildebrandta